

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Ministerstvo zdravotnictví**, IČO: 00024341
sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. ÚOHS-R112/2014/VZ-15993/2017/323/PMo,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 25. 7. 2017 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 3. 2014, č. j. ÚOHS-S599/2013/VZ-6082/2014/523/Krk, kterým byla České republice – Ministerstvu zdravotnictví uložena pokuta 250 000,- Kč za správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006

Sb., o veřejných zakázkách (dále také jen „zákon o veřejných zakázkách“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že při zadávání veřejné zakázky „Zajištění procesních a personálních auditů FN Brno a FN Olomouc“ požadoval k prokázání profesních kvalifikačních předpokladů podle § 54 písm. c) zákona o veřejných zakázkách členství v organizaci sdružující právnické osoby poskytující služby v oblasti řízení a rozvoje lidských zdrojů, když takové členství nebylo nezbytné pro plnění předmětné veřejné zakázky, čímž nedodržel zásadu zákazu diskriminace stanovenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a již došlo k uzavření smlouvy.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné. Předně namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí se nikterak nevypořádal s namítanou absencí podkladů, resp. důkazů, které vedly Úřad k závěrům obsaženým v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal k vypořádání rozkladové námítky proti bodu 19 rozhodnutí Úřadu (*schopnost jiných uchazečů splnit předmět zakázky*) na to, že důkazy, které jsou součástí správního spisu, neposkytují spolehlivou oporu pro závěr žalovaného o porušení zákazu diskriminace, neboť nebyla prokázána možnost plnění veřejné zakázky jinými hypotetickými uchazeči, jelikož důkazem nemůže být pouhý odkaz na dokumenty vztahující se k veřejné zakázce bez dalšího zkoumání, jestli měl takový postup žalobce skutečně delikttní, resp. škodlivý charakter.
3. Obdobně napadl vypořádání rozkladové námítky proti bodu 21 rozhodnutí Úřadu (*možnost podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky*) s tím, že žalovaný se omezil pouze na podmínku potenciálního podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky a to, že nelze vyloučit možnost obdržení i jiných nabídek za předpokladu absence vytýkané podmínky v zadávací dokumentaci, což je podle něj v rozporu se zásadou materiální pravdy. Podle žalobce existence možnosti, která pak může vést k sankčnímu postupu žalobce, musí být prokázána a za takové prokázání však nelze požadovat odkaz na spisový materiál.
4. Následně brojil i proti vypořádání námítky proti bodu 25 rozhodnutí Úřadu (*omezení soutěžního prostředí*) s tím, že za kvalifikovanou úvahu o omezení soutěže nelze považovat odkaz na obsah správního spisu a pak předložit tvrzení bez dalších důkazů. Podle žalobce ani doplněné tvrzení žalovaného, že skrytou formou nepřipustné diskriminace znemožnil některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku a limitoval jejich okruh, nemá oporu ve správním spise a jedná se o úvahu v rovině teoretické bez prokázání konkrétního dopadu do konkrétní reality.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a zdůraznil, že obsah žaloby je v podstatě totožný s obsahem doplnění rozkladu žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí podle něj bylo determinováno kvalitou a formulací rozkladových námitek žalobce a žalovaný se plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, byť některé závěry dále rozvedl či doplnil.
6. K první námitce odkázal na ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a zásadu materiální pravdy s tím, že jí učinil zadost. V bodech 20. a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval na argumentaci žalobce uvedenou v doplnění rozkladu ohledně absence relevantních důkazů s tím, že shromážděné podklady poskytují spolehlivou podporu pro závěr o porušení § 54 písm. c) ZVZ, což žalobce dovodil na základě zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve vazbě na předmět veřejné zakázky. Podle žalovaného tak pro posouzení dané věci nebylo třeba provádět další dokazování, a to nad rámec zjištění, jaké jsou předpoklady pro výkon činností, jež byly předmětem této veřejné zakázky.

7. V případě námitky neprokázání možnosti plnění veřejné zakázky jinými hypotetickými uchazeči odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 63/2016-43 ze dne 18. 8. 2016 s tím, že nebylo nezbytné, aby žalovaný vygeneroval konkrétní skupinu uchazečů, kteří se mohli do zadávacího řízení přihlásit. Žalobcům požadavek na prokázání profesních kvalifikačních předpokladů již ze své podstaty mohl některé potenciální dodavatele odradit od podání nabídky. Žalovaný zároveň připustil, že s některými body doplnění rozkladu se vypořádal mj. prostřednictvím odkazu na konkrétní body odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nicméně s odkazem na judikaturu dovozuje, že se jedná o zákonný postup. Dokazování prováděné žalovaným tak mělo adekvátní oporu v předmětném správním spisu.
8. Pokud jde o žalobcem tvrzené nedostatečné odůvodnění ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky v napadeném rozhodnutí, konstatoval, že žalobce v rámci své žalobní argumentace nijak nezohlednil závěry obsažené v judikatuře správních soudů, na které v napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal. Žalobce se závěry předsedy žalovaného nepolemizuje, nýbrž pouze opakuje svá tvrzení uvedená již v doplnění rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž by specifikoval, v čem spočívá jím tvrzená nesprávnost závěrů žalovaného, resp. jeho předsedy.

IV. Posouzení věci

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek ustanovení § 51 s.ř.s.
10. Předem hodnocení uplatněných žalobních bodů soud konstatuje, že jakkoliv je žaloba rozdělena do tří relativně oddělených žalobních bodů, fakticky se celá žaloba týká jediné otázky, a to je rozsahu dokazování v případě zjišťování možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Žalobce reálně ve všech žalobních bodech namítá, že mu žalovaný (a ani Úřad) neprokázal skutečnou existenci možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky nastavením zadávacích podmínek, neboť se zabýval pouze potencialitou této možnosti.
11. V nyní posuzované věci byl žalobce postižen sankcí za delikt dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ, dle kterého se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu s uchazečem podle § 82 zákona. Podstata deliktu, dle uvedeného ustanovení je jak poruchová (*tento postup podstatně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky*), tak ohrožovací (*tento postup podstatně mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky*).
12. V této souvislosti lze již předem vytknout před hodnocení jednotlivých žalobních bodů rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který k povaze deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ v rozsudku ze dne 28. 6. 2016, č. j. 4 As 61/2016 – 34, konstatoval, že „nelze přisvědčit požadavku krajského soudu, aby stěžovatel zevrubně prokázal, že v inkriminované době existoval konkrétní dodavatel, který se předmětného výběrového řízení nemohl zúčastnit jen proto, že žalobce jako zadavatel předmětné veřejné zakázky v rozporu se zněním § 56 odst. 3 ZVZ zkrátil dobu, ve vztahu k níž měl takový dodavatel předložit příslušné reference. V takovém případě by totiž stěžovatel fakticky neprokazoval obrožení výběru nejvhodnější nabídky, ale již samotné v reálu skutečné porušení povinnosti vybrat nejvhodnější nabídku. Jak totiž Krajský soud v Brně v rozsudcích ze dne 26. 9. 2012, č. j. 31 Af 23/2012 – 40, a ze dne 20. 3. 2012, č. j. 62 Af 58/2010 – 159, správně uvedl, skutková podstata předmětného správního deliktu zahrnuje jak poruchový, tak i ohrožovací delikt. V případě, že správní orgán, tedy stěžovatel, shledá, že se v daném případě jedná o ohrožovací formu správního deliktu, nelze faktický vznik škody z logiky věci nijak prokázat. Pokud by totiž správní orgán toto obrožení právem chráněného zájmu blíže prokázal, ve skutečnosti by jeho

dokazování směřovalo k tomu, do jaké míry došlo ke skutečné poruše u tohoto právem chráněného zájmu, v konkrétní věci, zda tu skutečně byla výhodnější nabídka jiného dodavatele, který od jejího podání ustoupil pouze z důvodu chybného stanovení kvalifikačních předpokladů. Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem stěžovatele, že takové dokazování by bylo nepřiměřeně obtížné či přímo někdy i nemožné, neboť by bylo nutné oslovit blíže neurčený okruh jiných dodavatelů nacházejících se často na velkém území. Takové dokazování by proto bylo často za hranicí možností správního orgánu a mohlo by vést k nemožnosti účinného postihování porušení povinností zadavatelů dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.“

13. S vědomím uvedeného přistoupil soud k hodnocení jednotlivých žalobních bodů.
14. Na úvod hodnocení prvního žalobního bodu musí soud zdůraznit, že je vázán rozsahem žalobních námitek a (s výjimkou zákonem stanovených otázek) není oprávněn přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí nad jejich rámec. V případě hodnocení (ne)správnosti právních závěrů se obvykle bude jednat o otázky zákonnosti ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a proto případný rozpor konkrétního právního názoru žalovaného se zákonem musí být žalobcem výslovně namítáný. V případě absence konkrétní námitky zpochybňující právního závěry žalovaného nemůže soud takové právní hodnocení žalovaného posoudit.
15. V případě prvního žalobního bodu se tak soud může zabývat pouze dvěma otázkami, a to jednak přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného ve vztahu k vypořádání námitky absence důkazů, které by vedly Úřad k závěrům vyjádřeným v jeho rozhodnutí, a dále namítaným rozporem s ustanovení § 3 správního řádu, tj. se zásadou materiální pravdy. Soud se ale již nemohl zabývat správností závěru žalovaného, resp. Úřadu ohledně porušení ustanovení § 54 písm. c) ZVZ.
16. Po prostudování správního spisu dospěl soud k závěru, že tento žalobní bod není důvodný, rozkladová námitka byla vyprádnána dostatečně a důkazy obsažené ve správním spise jsou dostatečným podkladem pro posouzení možného porušení ustanovení § 54 písm. c) ZVZ.
17. Samotná rozkladová námitka je rekapitulována v bodu 19 napadeného rozhodnutí a v bodech 20 až 22 ji žalovaný vypořádal tak, že jednak shrnul obsah správního spisu, dále posoudil, jakým způsobem byly Úřadem shromážděné důkazy hodnoceny, a následně posoudil, jestli tento postup byl v souladu s ustanovení § 3 správního řádu. Nelze tedy konstatovat, že by se žalovaný rozkladovou námitkou nezabýval.
18. Druhou otázkou je namítaná nedostatečnost shromážděných důkazů pro přijetí závěru o porušení zákazu diskriminace. Soud rozhodně nepovažuje za pochybení žalovaného, pokud vycházel toliko z listin, které byly součástí správního spisu, který mu byl předložen spolu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, neboť úkolem Úřadu v řízení v prvním stupni je primárně dostatečně zjistit skutkový stav. To sice nebrání žalovanému doplnit správní spis o další důkazní prostředky, ale pokud považuje shromážděné důkazy za dostatečné, pak není žádný důvod, aby nemohl vycházet z obsahu správního spisu.
19. Dále soud musí konstatovat, že rozkladovou námitkou, kterou brojil žalobce proti bodu 19 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, napadal toliko nedostatek podkladů pro závěr Úřadu, nikoliv jeho správnost. Žalovaný se proto zcela správně vypořádal s tím, zda správní spis obsahoval dostatek podkladů pro rozhodnutí Úřadu a nebylo tak na něm, aby opětovně v intencích rozkladové námitky dokazoval žalobci možnost plnění veřejné zakázky jinými hypotetickými uchazeči.
20. Zároveň ale z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že se možností plnění veřejné zakázky jinými hypotetickými uchazeči, resp. nutností prokazovat okruh takových potenciálních uchazečů, žalovaný zabýval a srozumitelně se s ní vypořádal. Žalobce totiž ve vztahu k této konkrétní rozkladové námitce zcela pomíjí body 29 a násl. napadeného rozhodnutí, které napadá samostatně ve třetím žalobním bodu, nicméně napadené rozhodnutí nelze vykládat jako

izolované vypořádání jednotlivých rozkladových námitek a je třeba ho brát jako jeden celek. V bodech 30 - 31 napadeného rozhodnutí žalovaný jasně s odkazem na judikaturu správních soudů vysvětluje, proč nemůže obstát rozkladová argumentace žalobce, v rámci které poukazoval na nezbytnost zmapování vzorku konkrétních dodavatelů, kteří se nepřihlásili do zadávacího řízení, ačkoli by bývali byli schopni předmět veřejné zakázky splnit.

21. Klíčový pro posouzení naplnění zásady materiální pravdy v této otázce, tj. pro posouzení toho, jakým způsobem se vypořádal žalovaný s možným širším okruhem hypotetických uchazečů, je pak závěr v bodu 32 napadeného rozhodnutí: „(Skrytou) **diskriminaci potenciálních dodavatelů je tedy třeba v daném případě dovodit z vymezení předmětu plnění a rovněž ze skutečnosti, že výkon předmětné činnosti není jakožto podnikání upraven žádným zvláštním právním předpisem, ze kterého by vyplývalo, že k provádění činností v oblasti procesních a personálních auditů je zapotřebí členství v určité profesní komoře či profesní organizaci** (ani živnostenský zákon pro provozování dané činnosti nestanovuje žádné zvláštní podmínky ani prokazování odborné či jiné způsobilosti). Zdůrazňuji, že jednání zadavatele omezilo soutěžní prostředí a diskriminovalo dodavatele schopné realizovat předmět veřejné zakázky, což je nepřijatelné. S ohledem na výše uvedené tak jednoznačně obстоjí závěr Úřadu, že kdyby zadavatel postupoval v souladu se zákonem, mohl být okruh uchazečů širší.“
22. Závěr o existenci možných jiných uchazečů je tak ze strany žalovaného a Úřadu opřen o předpoklad, že ne všechny subjekty, které provádí procesní a personální audity, jsou sdruženy v jakékoliv organizaci sdružující právnické osoby poskytující služby v oblasti řízení a rozvoje lidských zdrojů, neboť není-li takové členství podmínkou pro výkon činnosti (jako v případě např. poskytování advokátních služeb) a je-li tedy *dobrovolné*, lze důvodně předpokládat, že budou existovat subjekty, které nebudou členy profesní organizace. Zároveň považuje soud za vhodné doplnit, že ani žalobce sám ani netvrdí, že by snad 100% subjektů, které poskytují jím požadované služby, bylo registrováno v profesních organizacích.
23. Stejně jako žalovaný i soud k této otázce odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 9 As 63/2016-43 ze dne 18. 8. 2016, ve kterém sám Nejvyšší správní soud odkazuje na svá další rozhodnutí, ve kterých se zbýval nutností prokazovat ze strany Úřadu existenci konkrétních dodavatelů, kteří se nemohli zúčastnit výběrového řízení z důvodu např. porušení ustanovení § 56 ZVZ (viz již shora citovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2016, č. j. 4 As 61/2016 – 34), přičemž devátý senát jasně uzavřel, že: „*stěžovatel není u obřezovací formy správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách (nezákonným postupem zadavatele mohl být ovlivněn výběr nejbudnější nabídky) povinen prokazovat, že zde existoval konkrétní dodavatel, který by se, nebyť pochybení zadavatele, zadávacího řízení zúčastnil a mohl podat vyhodněnější nabídku. Postačí, aby stěžovatel v rozhodnutí učinil kvalifikovanou úvahu, z níž bude logickým a srozumitelným způsobem vyplývat, proč v důsledku pochybení zadavatele mohlo dojít k ovlivnění výběru nejbudnější nabídky, tj. k obřezání soutěže o veřejnou zakázku.*“
24. Tato logická úvaha je v napadeném rozhodnutí obsažena, neboť Úřad (a ve spojení s ním i žalovaný) na základě obsahu zadání veřejné zakázky a zákona prokázal a dovodil, že poskytování žalobcem požadovaných služeb není vázáno na povinné členství v profesní organizaci, z čehož logicky vyplývá možnost existence subjektů, které nejsou členy profesních organizací v této oblasti, a tudíž i možnost jejich vyloučení z účasti na výběrovém řízení a tedy i možnost ovlivnění výběru veřejné zakázky. Požadavek žalobce na prokázání možnosti plnění veřejné zakázky jinými hypotetickými uchazeči je pro případ obřezovacího deliktu dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ obecně a i v této konkrétní věci excesivní a jeho nenaplnění nemůže zakládat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Tento závěr navíc determinuje i hodnocení ostatních žalobních bodů.

25. V případě druhého žalobního bodu soud z obsahu správního spisu shledal, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí v bodu 21 vyjádřil závěr ohledně možnosti podávat nabídky v rámci šetřené zakázky, který byl vyústěním bodů 9 až 19 rozhodnutí, ve kterých konstatoval jak skutkové důvody (obsah bodu 6.2 zadávací dokumentace, obecné hodnocení otázek členství v profesních organizacích), tak právní důvody (posouzení předmětu zakázky dle zákona o živnostenském podnikání).
26. Žalobce, aniž by učinil sporným cokoliv z toho, co konstatoval správní orgán prvního stupně k předmětu zakázky dle zákona o živnostenském podnikání, což bylo a je podstatnou jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak napadeného rozhodnutí, napadl v rozkladu jako neprokázanou fakticky jedinou větu celých závěrů Úřadu, a to: „*O tom může svědčit i ta skutečnost, že zadavatel obdržel pouze jednu nabídku.*“
27. Na rozkladovou námitku reagoval žalovaný tím, že žalobci opětovně ozřejmuje důvody rozhodnutí Úřadu a jasně (a zcela logicky a správně s ohledem na obsah rozkladem napadeného rozhodnutí) konstatuje, že obdržení jediné nabídky bylo pouze jedním z argumentů. Zároveň žalovaný interpretoval rozkladovou námitku šířeji, než byla uplatněna, když uvedl: „*Předmětnou námitku zadavatele lze interpretovat v tom smyslu, že se Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevypořádá s otázkou, jakým způsobem zadavatel podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.*“
28. Na uvedené reagoval žalobce žalobním bodem, který nesouvisel se samotnou rozkladovou námitkou týkající se podání jediné nabídky jako důkazu, nýbrž zpochybněním toho, že žalovaný akcentoval podmínku *potenciálního* podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, aniž by prokázal možnost ovlivnění jejího výběru. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitka jako taková nekoresponduje s námitkou rozkladovou, nýbrž primárně reaguje na interpretaci námitky, jak ji provedl sám žalovaný.
29. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný přistoupil v případě rozkladového rozhodnutí ke komplexnějšímu hodnocení potenciality ovlivnění soutěže nad rámec rozkladové námitky. Soud z napadeného rozhodnutí shledal, že samotná rozkladová námitka byla vypořádána v bodu 28 napadeného rozhodnutí a komplexnější hodnocení žalovaného nemůže být na překážku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
30. V případě hodnocení obsahu závěrů žalovaného soud neshledal namítaný rozpor se zákonem a žalovaným provedené posouzení je v souladu s judikaturou správních soudů. Naopak názor žalobce není správný. K dostatečnosti prokázání *potenciality* ovlivnění soutěže odkazuje soud na shora uvedená rozhodnutí a zároveň nesdílí přesvědčení žalobce, že žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012-28, nepodporuje závěry žalovaného. Naopak citovaný rozsudek je součástí dnes již zcela konstantní judikatury správních soudů ve věci rozsahu prokazování ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Z tohoto rozhodnutí lze uvést, že Nejvyšší správní soud rekapituloval kasační námitky tak, že „*Stěžovatel považuje právní posouzení věci krajským soudem o naplnění materiální i formální stránky správního deliktu za nesprávné. Dle kasační stížnosti je ryze spekulativní úvaha krajského soudu o možnosti získání zakázky jiným dodavatelem, resp. o dalších možných dodavatelích, kteří se mohli do zadávacího řízení přihlásit. Tato úvaha nemá oporu ve spisovém materiálu a nereflektuje skutečnost, že byl vybrán dodavatel s výrazně nejnižší nabízenou cenou.*“ Podstatou jak rozkladu, tak žaloby je shodná otázka, a to zpochybnění úvahy Úřadu o tom, že by se v případě jinak nastavených zadávacích podmínek mohlo zadávacího řízení účastnit více uchazečů (tedy právě potenciality). V citované věci Nejvyšší správní soud uzavřel, že je ze ZVZ zřejmé, „*že postačí pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. ... Kasační námitky stěžovatele tedy nejsou důvodné, neboť k naplnění formální stránky deliktu skutečně došlo.*“ Jádrem sporu proto jak ve věci

rozhodované Nejvyšším správním soudem, tak i v nyní posuzované věci byla právě možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, byť skutkové okolnosti mohou být odlišné.

31. Pokud žalobce v rámci druhého žalobního bodu tvrdil, že možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky nemůže být prokazována odkazem na spisový materiál (část znění zadávací dokumentace) a dále ničím nepodloženým konstatováním, že tímto je věc prokázána, tak ani toto není důvodné. Jak soud uvedl výše, odkaz na spisový materiál je v souladu s postupem v rozkladovém řízení. Bod 6.2 zadávací dokumentace byl hodnocen žalovaným z hlediska jeho souladu se zákonem, a to z pohledu živnostenského zákona. Závěr žalovaného (bod 32 napadeného rozhodnutí), že výkon činnosti, která byla předmětem veřejné zakázky, není jakožto podnikání upraven žádným zvláštním právním předpisem, ze kterého by vyplývalo, že k provádění činností v oblasti procesních a personálních auditů je zapotřebí členství v určité profesní komoře či profesní organizaci (který žalobce v podané žalobě komplexně opomíjí), je závěrem právním, nikoliv skutkovým. Z tohoto právního závěru pak následně vyplývají důsledky, které vedou k závěru o potencialitě možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, což je pro spáchání deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ dostačujícím zjištěním.
32. Jinými slovy nemusí-li žalovaný prokazovat existenci možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tak nelze dospět k závěru o nedostatečnosti skutkových zjištění ohledně existence možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.
33. Se vším shora uvedeným souvisí i hodnocení posledního žalobního bodu, kterým brojil žalobce proti způsobu vypořádání rozkladové námítky proti bodu 25 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Není smysluplné opět uvádět ty samé závěry, které soud již uvedl výše, a proto lze pouze opětovně zdůraznit, že úvaha žalovaného o možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky je s ohledem na neexistenci povinného členství v profesní komoře pro výkon činnosti požadované v předmětu veřejné zakázky racionální a logická, vychází z hodnocení jak zadávací dokumentace, tak právního řádu ČR, přičemž obsah živnostenského zákona ve spojení s obsahem zadávací dokumentace je pro posouzení potenciality možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky dostatečný a další dokazování by sice bylo možné, nicméně podle názoru soudu s ohledem na uvedené by bylo zcela nadbytečné, neboť požadavek na prokázání členství v profesní komoře byl vznesen jako *profesní kvalifikační předpoklad* a s ohledem na ustanovení § 54 písm. c) ZVZ může zadavatel požadovat doklad prokazující členství v profesní komoře či jiné organizaci pouze tehdy, je-li takové členství *nezbytné* pro plnění veřejné zakázky na služby *podle zvláštních právních předpisů*, přičemž žalovaný na podkladě živnostenského zákona vyloučil, že by k realizaci předmětu veřejné zakázky bylo podle zvláštních předpisů nezbytné členství v profesní komoře.

V. Závěr a náklady řízení

34. Po celkovém hodnocení všech tří žalobních bodů dospěl soud k závěru, že žádný z nich není důvodný a rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce, bylo vydáno v souladu se zákonem. Soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
35. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu